

Csurka István 25 éve megírta… I. rész

2017 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Csurka-dolgozat háttere...

Kereken 25 évvel ezel?tt *Szent István* ünnepére, a magyar államalapítás napjára id?zítette *Csurka István* akkori MDF-alelnök a Néhány gondolat a rendszerváltozás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán cím?, ma is vitatott m?fajú írását, „dolgozatát" – ahogy ? maga nevezte. 25 évvel ezel?tt e napokban harsogott az egész magyar sajtó, annak bal- és jobboldala egyaránt, és nem volt elemz?, újságíró, politikus, aki ne az ? gondolataival vitázott volna, vagy épp ne értett volna vele egyet a népi-nemzeti oldalon. (Ez utóbbiak messze kisebbségben.)

A Csurka-dolgozat negyedszázados évfordulóján mindenképp érdemes visszaemlékezni a mindmáig nagy vitákat és érzelmeket kiváltó írásra, és bizony a 25 esztend? talán elég nagy távolság arra is, hogy lehet?ség szerint tárgyilagosan vegyük szemügyre Csurka felvetéseit.

Persze e „tárgyilagosság" részemr?l igencsak szubjektívre fog sikerülni. Nem is lehet ez másként attól az embert?l, aki fiatal éveiben elkötelezett híve volt a nemzeti radikalizmusnak, és Csurka István mellett kilenc esztend?t töltött el közvetlen munkatársként, 1998–2002 között pedig elnöki tanácsadóként. Sosem tagadtam meg ezeket az id?ket, és nem is fogom. Nem azért, mert mindig mindenben egyetértettünk, nem azért, mert Csurkának mindig mindenben igaza volt. Hanem mert értékrendünk azonos volt, és egyébként meg Csurkának úgy általában legtöbbször igaza volt.

Persze, hogy nem a tudományos igény? tárgyilagosság fogja most majd a tollamat vezetni, inkább Csurka értelmezési keretét próbálom bemutatni, amelynek tényszer?ségét ma még a legvehemensebb ellenfelei, ellenségei sem tudnak vitatni. Leginkább azért, mert váteszi, indulatos, gyakran irodalmi köntösbe öltöztetett prognózisainak nagy része mind bekövetkezett 1992 után. Ugyanakkor a dolgozat jól rámutat Csurka István gondolati csapdáira is – mondjuk az ifjúságfelfogásában vagy az épp korántsem PC „genetikai romlás" kapcsán.

A Magyar Fórumban 1992. augusztus 20-ra megjelen?, igencsak terjedelmes írás szemelvényezésére szánjuk az els? és a második részt, hiszen ezek nélkül nehezen érthet?ek ma már a csurkai utalások, a rendszer, amelyben ? a rendszerváltozást, az MDF-kormányzást és a politikai átmenet politikai, gazdasági folyamatait értelmezte, és amelyben ? maga alternatív, a magyar utas programadóvá lépett el?. A harmadik részben pedig e gondolatokat és ezek máig ható alapvetéseit, az azóta bekövetkezett, Csurka által vizionált eseményeket elemezzük.

Néhány gondolat…

„…Az egyik, talán a legnagyobb hiba az MDF és a kormány múltjában, hogy ezt a ténykörülményt, az egyedülvalóságunknak, kiszolgáltatottságunknak és magunkra utaltságunknak ezt az állapotát nem tárta fel. Nem tette nyilvánvalóvá, hogy a gulyáskommunizmus dögszagú szurdokából az új szabad, független élet csúcsára csak hatalmas közös er?feszítéssel lehet feljutni.

De hát ebben is van mentség: lehet-e er?feszítést elvárni ma egy európai nemzett?l? S ha elvárni nem lehet, szabad-e kérni? (…)

Az emberek ma már nem képesek bizonyos nélkülözések és kemény munka árán, tartós er?kifejtéssel valamely célért küzdeni, mert nem is ismerik már a kielégülésnek azt a formáját, amely az így elért célban várja ?ket. Ehelyett az azonnali, a megvehet? kis kielégülések váltak gyakorlattá, s ezt ösztönzik a reklámok is. Kockázatos tehát ennek a kollektív er?feszítésnek az igényével el?állni. A magyar társadalomban pedig különösen. (…)

Ezzel a megállapítással aztán el is érkeztünk az MDF és a kormány rendszerváltozási történetének legkritikusabb pontjához, az úgynevezett paktumhoz, a legellentmondásosabb rögtönzéshez. Mint már az el?z?ekben is jeleztük, a magyarországi rendszerváltozás két elüt? alapszín? részb?l állt. Az els? részt nevezhetjük rózsaszín résznek, ez a 90-es választások eredményhirdetéséig tartott. Ebben a korszakban alakultak meg a ma a kormányt és az ellenzéket alkotó pártok, ekkor folytak a háromoldalú alkotmánymódosító tárgyalások, és ebben a korszakban tev?dött fel a kérdés, hogy ha lesz valamilyen rendszerváltozás, akkor az milyen mérv? elitváltással, az uralkodó rétegeknek milyen kicserél?désével fog együtt járni. Ebben az id?ben Németh Miklós reformkommunista kormánya vezette az országot. Ennek a kormánynak, amely minden el?djét?l el?nyösen különbözött, és ezért volt meglehet?s elfogadottsága is a közvéleményben, volt bátorsága függetleníteni magát az uralkodó párttól, legalábbis látszólag és egy bizonyos mértékig. Ez a moszkvai kötelékek elszakadásának volt a következménye.

Két törekvés jellemezte ezt a kormányt. Az egyik: minél több reformintézkedést meghozni, áter?szakolni az akkori Országgy?lésen, s ezáltal részben elvenni a kenyerét a következ? kormánynak, részben éppen ezekkel a már piaci

jelleg? intézkedésekkel bizonyítani, hogy helye van az ezeket a reformlépéseket megtév? szakembereknek a jöv? akármilyen kormányában is. Ez a vezetés kereste és ápolta a kapcsolatokat az alakuló ellenzéki, akkor még alternatív pártokkal, igyekezett beléjük épülni, és ugyanakkor ez volt a második törekvés, de nem a másodsorban fontos, minél több el?nyt, t?két és pozícióban maradási lehet?séget biztosítani a saját menedzsergarnitúrájának, a saját intézményi és gazdasági vezet? rétegének. Ehhez ideológia kellett és nagy rugalmasság. Az ideológia hamar kialakult.

»A szakembereké a jöv?« – így foglalható össze. Elmagyarázták a társadalomnak, hogy a Kádár-korszak utolsó évtizedének szakembergárdája, pártvezetése és az ezzel összefonódott intézményi és gazdasági vezet? rétege »már nem volt olyan bunkó«, mint az el?z? kommunista garnitúrák voltak, hanem »európéer«. Kiterjedt nyugati kapcsolatokkal bír.

Ez utóbbi igaz is volt. Miközben a buta, öreg kommunisták odaragadtak a moszkvai fekete kalapokhoz, kucsmákhoz, a szemfüles KISZ KB-s reformkommunisták kisajátították maguknak a nyugati üzleti kapcsolatokat, s a bankszférával szoros szövetségre lépve olyan feltételeket teremtettek a magyar gazdaság számára és egyben a jövend? akármilyen magyar kormánya számára, amelyek semmiféle gyökeres gazdasági változást nem tettek lehet?vé.

Pénzügy, bankrendszer, Nemzeti Bank, a nemzetközi hitelez? rendszerhez tartozás, illetve az attól való függ?ség ebben az utolsó reformkommunista szakaszban vált olyan meghatározó elemévé a változásnak, amin nem lehet változtatni…

1989-ben, december végén került sor a Németh-kormány és a Nemzetközi Valutaalap közötti megállapodás aláírására – amely el?írta, hogy mekkora deficitje lehet a magyar költségvetésnek –, meghívták az ellenzéki pártok vezet?it is. Az MDF elnöke, Antall József jelen volt ezen a ceremónián. Tudomásul kellett vennie, hogy ha netán néhány hónap múltán kormányf? lesz, milyen dolláríigérvények és milyen IMF-el?írások korlátai között kell mozognia. (…)

Az Antall-kormánynak minden eddigi költségvetése megmaradt a nyolcvankilences koordináták között, s a kormányzat és a rendszerváltozás igényeit az IMF által megszabott feltételek között kell teljesítenie. Ezért aztán minden egyes költségvetési vita maga a téboly a magyar Országgy?lésben, s a kormánynak el?bb az elfogadtatás technikáját kell kiagyalni, mert maguk a kormánypárti képvisel?k is csak vonakodva adják meg hozzájárulásukat. Érzik, hogy egy olyan pénzügy adja nekik az anyagot, amelyik utálja ?ket. (…)

Bíró Zoltán és bizonyos mértékig Csoóri Sándor úgy vélték, hogy az MDF tartozik annyival a Lakiteleki Nyilatkozatot a saját kockázatára nyilvánosságra hozó és a háromoldalú tárgyalásokon velünk szót ért? Pozsgay Imrének, hogy az SZDSZ által lényegében az ? köztársasági elnöksége ellen kier?szakolt népszavazáson melléálljon és támogassa. Annál is inkább, mert ismertségben, népszer?ségben senki nem versenyezhet vele. Egy másik tábor, az elnökségben Csurka leginkább viszont a saját köztársasági elnökjelölt mellett szállt síkra, elismerve Pozsgay Imre kétségbevonhatatlan érdemeit. Végül is az országos gy?lésen ez az álláspont gy?zött, elsöpr? többséggel választották meg Für Lajost köztársasági elnökjelöltnek, azonban a népszavazással kapcsolatban nem sikerült politikailag helyes álláspontot kialakítani. A »négy igent« nem lehetett támogatni, hiszen volt saját jelöltünk. A kommunista utódpártok az egy nem és három igen álláspontjára helyezkedtek. Ha mi ugyanezt mondjuk, akkor beigazoljuk az SZDSZ már sajtószerte hirdetett hazugságát; hogy kommunisták vagyunk. Szellemes megoldás senkinek nem jutott eszébe, szegény Csengey Dénest beküldtük a televízióba, és bejelentette a bojkottot. Minden ellenünk fordult. Nem volt sajtónk, nem volt pénzünk, csak egy igazságunk volt: huncutság van a kiírásban, négy olyan kérdés összekapcsolva, amib?l három csak csalétek. (…)

Az MDF gy?zelme a választás második fordulójában teljesedett ki. A siker három elemb?l állt össze. Az els? és legfontosabb: a magyarság megszólításában, nemzeti értékeink szolgálatában, a magyarság hagyományos nemzeti centrumgondolkodásának megtestesítésében semmilyen más párt nem vetekedhetett vele. Ez lényegében a Lakiteleki Nyilatkozat és a lakiteleki szellem sikere volt. A második: csak az MDF tudott felmutatni egy új politikai vezet? személyiséget, akire rá lehet bízni az országot, Antall József személyében. A harmadik kovácsa a sikernek az a bátorság volt, amellyel az MDF rá mert mutatni az SZDSZ vezet? köreinek bolsevista gyökereire, és ezzel azt a gyanút felkelteni, ami aztán be is igazolódott, hogy tudniillik a nagy antikommunista hanger? mögött valójában a baloldali nómenklatúra átmentése húzódik meg.

Ez a leleplezés azonban veszélyes fegyvernek bizonyult. Nyomában fel lehetett éleszteni a vádat az MDF antiszemitizmusáról. Ennek is története van azonban. Amikor a rendszerváltozást és benne az MDF rögtönzéseit

elemezzük, ezt a kérdést nem szabad és nem is lehet megkerülni.”

(Folytatjuk.)

Zárug Péter Farkas - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló